

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Η αλήθ, στην όποια
 έβλεπαν τα δύο άντι-
 κρινά παράθυρα, ήταν-
 ότος ή περισσότερο
 άλλες τον παλιόν σπι-
 τισόν του Παρισιού—
 σπινύ και σκοτεινή. Μά
 επειδή βροχώντοσαν πολύ κρύα, στο λευκό
 πάτωμα, ό ήρας παραχώρισε τό προί, τό
 χαμόγελό του στο δεξιό παράθυρο και τό ά-
 πόγευμα στο άριστέρό. Καθός δε ήταν χα-
 λωαίρη, Τούτος ήμνας, τα δύο παράθυρα έ-
 μναν όλη την ήμερα άνοιχτά.

Καταπιασμένοι με τή δουλειά τους, καθένας στο δωμεριόμα του,
 ό Άδριανός Λεφό, ό Ξενοδόχης, και ή Ρόζα Ρουπέν, ή άνδοπα-
 λης, προήσαν έτσι την ήμερα τους ό ένας άπέναντι στον άλλο.

Κάθε φορά που ό Άδριανός κίταζε τή γειτονισά του, έδειχνε
 έσοκός πάνω άπ' τή λουλούδια της την όμοια της υπέροχα, γιατί
 ήσανε νέα τίμια και ομοίρη. Όταν πάλι ή Ρόζα προσηνδύνεσε κ'
 έβλεπε μια ματιά προς τό παράθυρο του καλλιτέχνη, αυτός, πο-
 λούτοι ήσαν παλλήλαρη εικόναστρών χρόνον, τά έκανε και έκανε πός
 τόν άποροφούσε ή έργασία του.

Η δουλειά αυτή Ξενοδοχισμός ένα ήμνα τόρα, από τότε δη-
 λυδη που ήσαν Ξεναρχισός ή καλύτε ήμερες. Και δεν θα με πιστέ-
 υρετε ίσως, άν σας πώ ότι ό καλλιτέχνης και ή άν-
 δοπαλίσ δεν ήσαν κινταστρέ άξια κατάνια. Νά,
 θα νομίσετε ότι σας κοροιδίω, άν σας βεβαιώσω,
 τόρα, ότι ό Άδριανός δεν είχε προσέξει πός ή Ρό-
 ζα ήταν δημοσηή σαν λουλούδι, κ' άμοση με τό
 άβιο όνομα της, με τήν κανονική της μήτη και με
 τό μαύρο της μάτια. Έπίσης κ' ή Ρόζα δεν είχε
 οεί άξια πός ό Άδριανός ήταν ένα όμοιο καλ-
 ήλαρη που όμοια τό πορτραίτο του Βάν Ντάιζ.

Όπόσο πρέπει να σας διαλογιστώ πός ήσαν πολύ
 περιφροη ό ένας για λογαριασμό του άλλου κ' έτσι
 ή Ρόζα είχε μάθει από τή θυρωρή πός ό Άδριανός
 ήταν καλλιτέχνης με τέλεινο και πός όμοια την
 κούβω κανός νέος, πολόνος μια δύο φορές τή βδο-
 μάδα, που πήγαινε με τους φίλους του στη μαύρα,
 άγορσες να γυρίση τή νύχτα. Έπίσης ό Άδριανός
 δεν άγνοούσε πός ή Ρόζα ήταν όμοιοκίνητη στον κό-
 μο, πός ήταν μια κοπέλλα Ξεναρχισιά φρόνιμη και
 πός τόσο περιφρομηνη μέσα στην ζωοφροιά της.

Μά ήσαν κ' οι δύο τους τόσο λίγο τολημοί,
 ώστε τά πράγματα ήσαν σταματήσει στο σημείο
 αυτό. Ναι, μέσα σ' αυτή την όμοια άνοιξ, ένα από
 πάνω τους στο χαλάζιο ούρανό τά ποινά πέτοσαν
 γεμάτα άγάπη, οι δύο νέοι, που βλεπόντοσαν
 καθημερινός από τό προί ως τό βράδυ, δεν ήσαν
 τολημοί άξια να κάνουν τίποτε για να προσέ-
 γισούν ό ένας τόν άλλον. Μόλις τολημόσαν, ύστερ'
 από τόσον καιρό που ήσαν γειτονές να χωριστό-
 νται, όταν άνοιγαν τά παράθυρα τους με μια νύχτη
 τού χειροί και κ' ένα έλατρό χαμόγελο.

Πρέπει να σας πώ ότι τόν Άδριανό δεν τόν
 ανακαρούσε μόνο ή δουλιά του, Έφρασε βέβαια γο-
 ητητική τή γειτονισά του, με σαν τίμιο παιδί που ήταν, στην άρ-
 χή ανέφτηκε : « Άν την κάνω φίλη μου, πρέπει να τήν παντρευ-
 τώ... » Αργότερα πάλι συλλογιστήρη : « Γιατί να μήν την παντρευ-
 τώ... » Μά, άλλοιμονο, ή δουλειές του δεν πήγαιναν και τόσο πε-
 ρίχημα και ό καλλιτέχνης δεν είχε άλλες οικονομίες, εκτός από ένα
 μιλύοφραγκο τραπέζοφραγματίο που τό φήλαγε να τό έζη σε περι-
 πτωσι άνεργίας ή άρροστίσεα... Γι' αυτό έδισταζε...

Μά και ή καρδιά της Ρόζας χτυπούσε τόρα παρόδοξα για τό
 νερό καλλιτέχνη. Ό έρωσ στη μοναξιά Ξεφυτρώνει σαν τόν κισσό
 στη σκιά. Ένώ ή νέα έφταγνε με τά λεστά χρώμα της τά λου-
 λούδια της, δεν συλλογίζοταν παρά τό παλλήλαρη του άντικρινού πα-
 θύρου που άγατούσε.

Μά τί έπρεπε τέλος πάντων να γίγη για να γνωριστόν καλί-
 τερα... « Ό' πού λέγα πράγματα... » Άν ό καλλιτέχνης, άνοιγόν-
 τας τό παράθυρο του για να κελνηση τό ποινό αγαρόίτο του, φαι-
 νόταν λιγότερο δειλός και τήν φωνάζε : « Καλήμερα, γειτονισά... »
 ό λόγος θα έσοταε άμείωτος... Στην άρχή θα έπαιναν κούβνητα από
 τό παράθυρά τους, μά σε λίγο, επειδή θα ήσαν κ' άνακουφισούν ό
 ένας στον άλλο πράγματα πολύ ενδιαφερόνοτα, τά όποια θα έπρεπε
 να πούν με πολύ αγαίρη φωνή, θα βλεπόντοσαν από κοντά. Για
 να συναντηθούν, ούτε άνάγη από φερά ό ήσαν, ούτε έπρεπε να πη-
 δησουν πάνω από την αλήθ... Έφτανε να τήν περιμένη ό Άδρια-
 νός στην Ξεόποστη την ώρα που πήγαινε να παραδώση τήν εργα-
 σία της...

Έτσι θα άρχιζε ένα τρυφερό ειδύλλιο, τό όποιο πολύ γρήγορα
 θα κατάληγε σε γάμο...

Άλλοιμονο... πάει παιά... Τό όραιο όνειρο είχε διαλυθεί... Η
 χιμαρές ήσαν πετάξην.

Ένα προί, τό παράθυρο του Άδριανού δεν άνοιξε... Τό ίδιο

Έγινε και τήν επομένη και τή μεθεπομένη ήμερα...

Έξαιρετικά άνησχη ή Ρόζα, ούτρησ τή θυρωρή, ή όποια την
 πληροφορούσε ότι ό καλλιτέχνης είχε φέρει παίνοντας μαζί του τό
 κλειδί του και λέγοντάς της ότι ή άνοιχία του ιστορούσε να παρα-
 ταθή επί πού.

Θλιμμένη ή Ρόζα άνέβηρε στην κούβη της...

Είχε φέρει... Είχε φέρει χωρίς να τής στείλη ένα φιλικό χα-
 μύγιο... Ένα φιλικό χαμόγελο... Είχε γελιστεί λοιπόν ή Ρόζα ;
 Ποτε λοιπόν δεν τού είχε τρυβίσει τήν προσοχή ; Τί άποροφύτε-
 σε... Τι θύμωζε...

Όχι... Όχι... Αυτό δεν ήταν αλήθεια... Τήν παραμονή ά-
 νόμια της άναχωρήσεός του, ό καλλιτέχνης είχε συλλογιστεί ποσά
 να συνδεθή με τή γειτονισά του. Μά τό ίδιο βράδυ—πόσο άστατό
 έώσασε...—έκανε μια μεγάλη τρέλλα.

Μέσα σ' ένα καρέ—κονσόφ, που τόν είχε παρασύρει μια παρέα
 συντρόφων του, είχε θαυτοθεί από τά ζώκινα μαλλιά και τά φλό-
 γα χείλη της Άνσής Κοράνη, ή όποια έδινε έξοινο τό βράδυ τήν
 άποχωρητιστιόμο παρτάσά της. Ένας από τους φίλους τού θα τρυ-
 φούσε την Άνση και τήν προσέλασε στην αφοση τού... Η
 Άνση, ή όποια έπρόκειτο να γίγη τά μεσάνυχτα γιατί θα τραγο-
 ύσασε τήν άλλη μέρα στη Χάιθη, μόλις είδε τόν Άδριανό, άρχισε
 να τόν τρώη με τό μάτια της... Ό καλλιτέχνης, καλιμένος από
 τό ποτό, δεν άργησε να γοητηθή από αυτή και, μεθυσμένος στο
 τέλος, τήν άκολούθησε στη Χάιθη.

Έπαινε εκεί πέρα τους ήμνες... Τρεις ήμνες ά-
 θλιπτόμοι και φρονημα... Σε δεκαπέντε μέρες εί-
 γαντε φέρι κ' οι δύο τί οικονομίες τους και τότε
 άρχισε μια ζωή γεμάτη ντροπή για τό φτωχό καλ-
 ήτεχνη. Έκανε ένα σοφό χείη κ' στο τέλος, έ-
 πειτ' από μια άγρια σκημή με τή φίλη του, έφρασε
 να Ξεναρχισώ στο Παρίσι, καταπορημένος,
 εμφοδενισμένος.

Η θυρωρή του σπιτιού του, βλέποντάς τον χλω-
 μώ και λεπτήρη, δεν άπόρεσε να ανακατήρη μια
 κερνήρη καταλήξεως... Τότε, ό Άδριανός, ό όποιος
 θυμήθηκε Έξαινα τήν χαρομένη Ρόζα, τή ούτρησε
 με τά μάθη κ' οι της.

— Η διακοπής Ρόζα ; τού άπάντησε ή θυρω-
 ρός. Έφρασε πού τριών ήμερών... Έπλήητε, βλέ-
 πετε, πολύ μόνη της, όμοι ήμνα... Μια Ξαδέλχη
 που ήταν καλόγρια στη Λών, τήν έπεισε να πάη
 κοντά της... Έτσι θα γίνη κ' αυτή καλόγρια...
 Μά δεν ήταν καθόλου εθισμηή όταν έφραζε... Είχε
 τά μάτια της κατακόκκινα... Μά τί να έκανε η
 φτωχή... Μόλις έβγαζε τό προί της... Για ένα
 φτωχό κορίτσι που εν' όλομόνομο και πού θέλει να
 μείνη τίμιο, τό μοναχιστήρι είναι τό καλύτερο κατα-
 φροίμο...

Υπό τήν έντίκπιση αυτής της μελαγχολικής ειδή-
 σεος, ό Άδριανός άνέβηρε στο δωμάτιό του... Μά
 μόλις ήλθε μέσα, είδε στο πάτωμα, μια έπιστολή,
 ήν όποια φαινόταν είχαν φέρει κάποι άπ' τήν πό-
 τα. Ξεναρσισμένος τήν έβλεψε και τή διάβασε. Δεν
 προέβηε παρά μόνο τίς λίγες αυτές λέξεις :

Σας περιμένα τρεις ήμνες. Χαίρετε για πάν-
 τα. Σας άγαπούσα.

ROZA ROMPEN.

Συντρημένος, ό φτωχός καλλιτέχνης, σοφιστήρη σε μια πολυ-
 θρόνα και άρχισε να κλαίη πικρά...

Η εδύτυια του είχε γαθεί για πάντα...
 ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

ΕΛΛΗΝΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΦΗΣΕ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΣΟΥ...

Άφρησ τά όνειρά σου να ψηλοίσιονε
 και να πετόν με τ' άστρα άδερφονίνα,
 κ' άς μήν τό σαιτήρη ή πλάνα Έλλάδα σου,
 γιατί θα πέσουν κάτω πληρομένα.

Άφρησ τά όνειρά σου να σκεπάζονε
 τ' άγκάθια της Άλήθιας άνδησιμένα,
 κ' άς μήν άπόση ή Έλαθιού τό χείρ σου,
 γιατί θα γείρονε τ' άνθη μαρμαμένα.

Άφρησ τά όνειρά σου πάντοτε όνειρα
 στους κόσμοις της ψυχής ζωντανεμένα
 κ' άς μήν τού σφίξη ή Άγάθη στην άγκάλη σου,
 γιατί θα τό θρηνήρησ πεθαιμένα.

Γ. ΑΡΟΣΙΝΗΣ

Βλεπόντάς τον χλωμό και λεπ-
 ήμνο δεν άπόρεσε να ανακατή-
 ρη μια κερνήρη καταλήξεως...